

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **S. M.**, narozený dne X,
bytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Marketou Tukinskou, Ph.D.,
sídlem J. V. Sládka 1363/2, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2023, č. j. KUUK/164706/2023/DS/Lin,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 23. 11. 2023, č. j. KUUK/164706/2023/DS/Lin, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2023, č. j. KUUK/164706/2023/DS/Lin, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „magistrát“) ze dne 14. 8. 2023, č. j. MMUL/OPA/ODN/278184/2023/Wáw (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ve výroku napadeného rozhodnutí bylo prvostupňové rozhodnutí označeno datem 12. 1. 2023 a sp. zn. MMUL/OPA/ODN/104149/2023/Wáw. Prvostupňovým rozhodnutím byl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a v souladu s § 125f odst. 4 téhož zákona mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 22. 3. 2023 v čase od 10:45 do 10:55 hodin v obci Chabařovice, část Roudníky, nezajistil, aby při užití vozidla tovární značky Volkswagen, VIN X, na pozemní komunikaci byly dodržovány pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy blíže nezjištěný řidič uvedeného vozidla se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť při stání neponechal volný jízdní pruh nejméně 3 m pro každý směr jízdy. Tím porušil § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
3. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. V žalobě žalobce namítal, že výrok napadeného rozhodnutí obsahuje chybné označení prvostupňového rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání a které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno. Ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno datum prvostupňového rozhodnutí 12. 1. 2023, přičemž odvoláním bylo napadeno prvostupňové rozhodnutí magistrátu ze dne 14. 8. 2023. Jelikož měl být údajný přestupek žalobce spáchán dne 22. 3. 2023, prvostupňové rozhodnutí magistrátu ze dne 12. 1. 2023 nemůže existovat a napadené rozhodnutí je v rozporu s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
5. Podle žalobce prvostupňové rozhodnutí nesplňuje náležitosti dle § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle uvedeného ustanovení musí výrok rozhodnutí obsahovat popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Místo spáchání přestupku je vymezeno toliko částí obce – obec Chabařovice, část Roudníky. Jedná se o velmi obecné označení. Část Roudníky obsahuje několik ulic a z popisu nelze jednoznačně určit místo a odpovídající režim parkování v místě spáchání údajného přestupku, ani šířku pozemní komunikace a část kterou vozidlo zabíralo. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 114/2016 a 2 As 85/2016. Uvedenou námitku žalobce uvedl již v odvolání, avšak žalovaný pochybení magistrátu nikterak nenapravil.
6. Žalobce namítal, že je fyzickou osobou, a proto měl výrok prvostupňového rozhodnutí obsahovat formu zavinění spáchaného přestupku dle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky.
7. Podle žalobce je prvostupňové a napadené rozhodnutí nezákonné, neboť magistrát nezjišťoval, zda byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Magistrát náležitě nezjistil stav věci dle § 3 správního řádu. Obdobně formulovanou odvolací námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Správní orgány se podle žalobce nezabývaly jeho argumentací směřující proti zjištění, že mělo dojít ke spáchání přestupku řidičem vozidla. Dále žalobce namítal, že šíře pozemní komunikace byla měřena v jiném místě, než kde stálo předmětné vozidlo, nebyl použit certifikovaný měřicí prostředek (měřicí pásma) a nebylo zřejmé, kdo měření prováděl.
9. Žalobce namítal, že v řízení nebylo prokázáno, že provozovatelem vozidla, kterým měl být spáchán přestupek, byl žalobce. Identifikace vozidla a ztotožnění jeho provozovatele proběhlo toliko přes nevyhovující pomocný VIN kód. Tento pomocný VIN kód je součástí palubní desky, která je oddělitelným vyměnitelným náhradním dílem.
10. Žalobce namítal, že v posuzované věci se nejednalo o společensky škodlivý protiprávní čin dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a tudíž se nejednalo o přestupek. Žalobce uvedl, že šíře komunikace nebyla změřena v místě, kde se nacházelo předmětné vozidlo, avšak ze správního spisu plyne, že poblíž tohoto místa byla komunikace široká pouze 5,75 m. Tedy ani bez zaparkovaného vozidla nebyly na komunikaci dva jízdní pruhy o šíři 3 m. Nebylo zjištěno, jak velká část komunikace zůstala volná, přičemž z fotodokumentace je zřejmé, že vozidlo stojí větší částí mimo pozemní komunikaci a že se šíře pozemní komunikace proměňuje. Žalobce podotkl, že pokud komunikace sama o sobě byla v nějaké své části užší než 6 metrů, její šíře se proměňovala a přitom nebylo prokázáno, že šíře volné komunikace byla v nějakém místě menší, než celková šíře komunikace na jiném místě a že by vlivem stání vozidla došlo k jakémukoli ztížení při jízdě touto komunikací, nelze stání vozidla na části komunikace považovat bez dalšího za přestupek v silničním provozu, neboť takovéto vozidlo nijak neomezuje průjezd komunikací a stání takového vozidla tudíž není společensky škodlivé. Rovněž nebylo zohledněno, že se jednalo o slepou komunikaci, sloužící pouze jako příjezd k rodinným domům (všechny komunikace v části Roudníky jsou slepé).
11. Žalobce konstatoval, že nebylo prokázáno, zda se jednalo o nedovolené zastavení či stání. Z rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem správní orgány dospěly k tomu, že se jednalo o nedovolené stání. Pokud by se jednalo pouze o zastavení, měl nezjištěný řidič povinnost ponechat pro oba směry jízdy jeden jízdní pruh o šíři 3 m (§ 25 odst. 3 zákona o silničním provozu). Žalobce poukázal na zásadu *in dubio pro reo* v řízení o přestupku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Ke špatnému označení data vydání prvostupňového rozhodnutí ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že se jedná o písarskou chybu, která nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť spisová značka prvostupňového rozhodnutí byla označena správně a popis skutku v napadeném rozhodnutí rovněž odpovídá popisu skutku v prvostupňovém rozhodnutí. Tedy nebylo pochyb o tom, že napadené rozhodnutí potvrdilo prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný dále k žalobní námitce uvedl, že měření šíře pozemní komunikace provedli na požádání policistů pracovníci Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, kteří prováděli zaměřování přilehlých pozemků, přičemž tito pracovníci byly k měření dostatečně kvalifikováni z titulu svého zaměstnání. K nedostatečnému vymezení místa spáchání přestupku sdělil, že takové určení bylo ztíženo, neboť v dané části obce je řada ulic, ale nejsou pojmenovány. Žalovaný podotkl, že otázkou, zda se jednalo o stání či zastavení, by se správní orgány zabývaly, pokud by se řešil přestupek řidiče. K předcházející námitce dodal, že ji považuje za účelovou, neboť z portálu Mapy.cz je zřejmé, že vozidlo žalobce stálo na stejném místě jako při spáchání přestupku (dne 22. 3. 2023) již dne 18. 6. 2021. Žalovaný sdělil, že identifikace vozidla pomocí VIN kódu pod Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

čelním sklem byl jediný způsob jak zjistit vlastníka vozidla, neboť řidič vozidla nebyl na místě přestupku k zastížení. Žalovaný poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, dle nichž postačí pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku, přičemž není nutné zkoumat všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného označení prvostupňového rozhodnutí ve výroku napadeného rozhodnutí. Ze samotného prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že bylo vydáno dne 14. 8. 2023 a je označeno sp. zn. MMUL/OPA/ODN/104149/2023/Wáw. Ve výroku a uvozující části napadeného rozhodnutí před výrokem je prvostupňové rozhodnutí označeno dnem 12. 1. 2023 a sp. zn. MMUL/OPA/ODN/104149/2023/Wáw. Nesprávné označení se tedy týká toliko data vydání prvostupňového rozhodnutí, označení spisovou značkou je správné. Také popis skutku a identifikace žalobce v napadeném rozhodnutí se shoduje s popisem skutku a identifikací žalobce v prvostupňovém rozhodnutí. Ani z jiných částí napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný přezkoumával rozhodnutí odlišné od prvostupňového rozhodnutí. Soud tedy uzavírá, že se jedná toliko o písařskou chybu v datu vydání prvostupňového rozhodnutí, která sama o sobě nemá významný vliv na zákonnost či přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
17. Dále se soud zabýval žalobní námitkou nepřesného vymezení místa spáchání přestupku, kdy žalobce uvedl, že na tuto skutečnost upozorňoval již ve svém odvolání, avšak žalovaný nezjednal nápravu. Soud shledal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je skutek specifikován místem, časem a způsobem spáchání přestupku následujícím způsobem: „... jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 22.03.2023 v čase od 10:45:00 do 10:55:00 hodin v obci Chabařovice část Roudníky, nezajistil, aby při užití vozidla tovární značky VW, vin X, na pozemní komunikaci byly dodržovány pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy blíže neustanovený řidič uvedeného vozidla se neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť při stání neponechal volný jízdní pruh nejméně 3 m pro každý směr jízdy.“ Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. K problematice řádného vymezení místa spáchání přestupku provozovatelem vozidla, soud uvádí, že podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „*ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.*“
19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24, uvedl, že „*popis skutku je nezbytnou náležitostí příslušného rozhodnutí a musí obsahovat skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku či správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán (viz např. rozsudky ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 – 66, č. 1975/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 AfS 17/2012 – 375, č. 2822/2013 Sb. NSS; obdobně srov. Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, komentář k § 220). (...) Uvedení konkrétního místa spáchání přestupku je podstatné pro vyloučení překážky litispendence a překážky věci rozhodnuté, pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Právě těmito hledisky je proto třeba poměřit přípustnost změny provedené žalovaným.*“
20. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, uvedl, že „*nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 AfS 56/2007-479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42). Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 AfS 59/2013-35), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66).*“
21. Soud se ztotožňuje s citovanou judikaturou a v poměrech posuzované věci konstatuje, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí o přestupku je uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem (Chabařovice část Roudníky), k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy neponechání dostatečného prostoru na pozemní komunikaci při stání vozidla. Skutek je tak dostatečně individualizován, přičemž nehrozí záměna s jiným skutkem, litispendence či dvojí postih. Není sice vyloučeno, že by se žalobce mohl ve stejné části obce dopustit přestupku dalšího, ale tento by byl nadále konkretizován porušením skutkové podstaty a určením času, který by se od výše projednávaného přestupku lišil.
22. Soud přisvědčuje žalobci pouze v tom smyslu, že bylo možné i žádoucí, aby místo spáchání přestupku bylo uvedeno přesněji. Na nepřesné označení místa skutku upozornil žalobce již ve svém odvolání, avšak žalovaný na tuto výtku nijak nereagoval, když pouze obecně konstatoval, že místo a čas spáchání přestupku byly řádně uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný přitom mohl v rámci změny prvostupňového rozhodnutí upřesnit místo skutku. Takové upřesnění místa skutku je v odvolacím řízení přípustné, neboť by zůstala zachována totožnost skutku (srov. již výše zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24). I když žalovaný místo skutku přes upozornění žalobce neupřesnil, nelze dle názoru soudu považovat napadené rozhodnutí za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nezákonné, jelikož mezi účastníky nebylo sporu o tom, kde přesně se vozidlo nacházelo (viz fotografie vozidla ve správním spise), žalobci nebyla ztížena obhajoba a navíc, jak bylo soudem uvedeno již výše, nehrozila záměna s jiným skutkem, litispendence či dvojí postih. Smysl individualizace skutku (včetně popisu místa skutku) tak byl zachován. Proto soud vyhodnotil předmětnou žalobní námitku jako nedůvodnou.

23. Dále se soud zabýval žalobními námitkami, že žalovaný nevypořádal žalobcovy odvolací námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Podle žalobce se správní orgány nezabývaly jeho argumentací směřující proti zjištění, že mělo dojít ke spáchání přestupku řidičem vozidla. Namítané pochybení potenciálně představovalo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
24. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *„provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
25. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu *„provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.“*
26. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že *„k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“*
27. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“*
28. Podle § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že *„při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy.“*
29. Dle § 2 písm. n) zákona o silničním provozu platí, že *„pro účely tohoto zákona stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení.“*
30. Dle § 2 písm. o) zákona o silničním provozu platí, že *„pro účely tohoto zákona zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.“*
31. Na straně 5 napadeného rozhodnutí žalovaný ve vztahu k žalobcem v odvolání uplatněným námitkám uvedl, že *„k námitkám pana M., které prostřednictvím svého zástupce JUDr. Cidliny vznesl, odvolací orgán konstatuje, že v daném případě nejsou relevantní vzhledem k povaze přestupku, který je panu M. kladen za vinu. Přestupek, který měl spáchat neustanovený řidič, není v nyní posuzovaném případě projednáván. Řidič (pachatel přestupku), nebyl provozovatelem (panem M.) i přes výzvu správního orgánu určen a přestupek jako takový byl odložen dle zákona č. 250/2016 Sb. Přestupkové jednání znaky přestupku naplňovalo a samotné prokazování zavinění přestupku ze strany řidiče, není v současném stadiu projednávání přestupku provozovatele vozidla posuzováno.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Soud nesouhlasí s názorem žalovaného, že by odvolací námitky žalobce vztahující se ke spáchání přestupku řidičem nebyly relevantní vzhledem k povaze přestupku, kdy se jednalo o přestupek provozovatele vozidla a nikoli řidiče. Žalovaný na podporu svého právního názoru v napadeném rozhodnutí citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016 č. j. 8 As 156/2016-35: „*Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona stačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.*“ S citovaným judikátem soud souhlasí a dodává, že v navazující judikatuře bylo rozpracováno, jako skutečnosti je třeba zkoumat v případě přestupku provozovatele vozidla. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, uvedl, že „*ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinností stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. (...) V tomto smyslu je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).*“
33. Soud ze správního spisu zjistil, že obsahuje dvě sady fotografií z místa přestupku pořízených policisty. Prvních šest fotografií je ze dne 22. 3. 2023 a dalších šest fotografií je ze dne 19. 4. 2023. Na čtyřech fotografiích ze dne 22. 3. 2023 je zachyceno stojící vozidlo žalobce bez registračních značek v řadě dalších stojících vozidel na okraji pozemní komunikace. Zbýlé dvě fotografie zachycují VIN kód na palubní desce za čelním sklem dotčeného vozidla. Na dvou fotografiích ze dne 19. 4. 2023 je zachycena opět zmíněná řada stojících vozidel avšak z větší vzdálenosti. Na další fotografii jsou zobrazeni policista patrně s pracovníkem Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj s měřicím pásmem, kteří měří celkovou šíři pozemní komunikace od obrubníku chodníku k protější krajnici vozovky v místě zhruba 8 metrů před vozidlem žalobce.
34. Z výše citované judikatury je zřejmé, že při posuzování odpovědnosti provozovatele vozidla Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

musí být prokázáno naplnění znaků přestupku uvedených ve skutkové podstatě. V tomto případě se jednalo o prokázání, že řidič porušil § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu neboť při stání vozidla nebyl ponechán volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy. Právě do těchto skutečností směřovaly odvolací námitky, avšak žalovaný se jimi nezabýval, protože soud považuje jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

35. Konkrétně žalobce v odvolání zpochybňoval, že by bylo prokázáno, že v místě, kde se nacházelo vozidla byla zbylá šíře vozovky menší než 6 metrů. Žalobce upozornil, že z fotodokumentace je patrné, že *„dva muži měří šíři vozovky úplně někde jinde, než se mělo nacházet předmětné vozidlo.“* Soud ověřil ve spisové dokumentaci, že k měření šíře vozovky došlo cca 8 metrů před předmětným vozidlem. Žalovaný však na uvedenou odvolací námitku nijak nereagoval, ačkoli posouzení vzdálenosti od okraje vozidla žalobce k protilehlému obrubníku (posouzení zbývající šíře vozovky) bylo zcela zásadní z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku řidičem (porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu).
36. Soud nepřehlédl, že magistrát ve svém rozhodnutí upozornil na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2018, č. j. 29 A 88/2016-33, ze kterého plynul závěr, že nikoli vždy je třeba provádět měření od konkrétního vozidla k okraji vozovky. Žalobce v odvolání namítal nepřiléhavost zmíněného judikátu na projednávanou věc, s čímž se žalovaný opět nijak nevypořádal. V této souvislosti soud podotýká, že Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 As 444/2019-15, zabýval obdobnou situací, jako v nyní projednávané věci, kdy byl řešen obdobný přestupek provozovatele vozidla (zaparkované vozidlo na silnici, kdy zbývaly méně než tři metry pro každý jízdní pruh), přičemž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„by se správní soudy zajisté spokojily s takovou fotografií, na které by bylo patrné měřicí pásmo u jiného vozidla, ale zároveň by bylo zřetelně zachyceno i žalobcovo vozidlo a bylo by zřejmé, že se cesta zřetelně nerozšiřuje.“* Zdejší soud konstatuje, že je třeba vždy zkoumat konkrétní okolnosti případu, přičemž v nyní posuzované věci bylo třeba, aby správní orgány posoudily, zda stávající měření pásmem provedené několik metrů před předmětným vozidlem, případně jiné důkazy, dávají dostatečnou oporu k závěru, že na silnici vedle předmětného vozidla byly/nebyly k dispozici dva jízdní pruhy každý o šíři nejméně tři metry. Zároveň je třeba brát v úvahu, že měření pásmem proběhlo dne 19. 4. 2023, zatímco přestupek žalobce měl proběhnout dne 22. 3. 2023, přičemž je třeba vyhodnotit, zda v mezidobí nedošlo ke změně pozice předmětného vozidla. V napadeném rozhodnutí však soud postrádá jakoukoli úvahu žalovaného v naznačeném směru.
37. Žalobce již v odvolání dále namítal, že nebylo prokázáno, že byl provozovatelem vozidla, kterým měl být spáchán přestupek. Podle žalobce identifikace vozidla a ztotožnění jeho provozovatele proběhlo toliko přes nevyhovující pomocný VIN kód, který je součástí palubní desky, která je oddělitelným a vyměnitelným náhradním dílem. Ani na tuto odvolací námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí nereagoval. Jednalo se přitom o podstatnou námitku zpochybňující, že provozovatelem předmětného vozidla byl právě žalobce. Soud navíc shledal, že součástí správního spisu není výpis z registru silničních vozidel, z něhož by vyplývalo, že žalobce byl provozovatelem předmětného vozidla s uvedeným VIN kódem. V tomto ohledu soud shledal, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí nemá oporu ve správním spise dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
38. K námitce, že nebylo prokázáno, zda se jednalo o nedovolené zastavení či stání vozidla, soud konstatuje, že rovněž tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolání, přičemž však žalovaný na tuto námitku nereagoval. Jednalo se přitom z pohledu soudu o podstatnou námitku, neboť pokud by předmětné vozidlo pouze zastavilo, byl by dostačující pouze jediný jízdní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pruh o šíři nejméně tři metry. Ve vyjádření k žalobě žalovaný upozornil, že odvolací námitkou (zastavení x stání) by se zabýval v napadeném rozhodnutí pouze tehdy pokud by se řešil přestupek řidiče. Takový přístup žalovaného však považuje soud za nesprávný, neboť z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku (vedle vozidla ponechána menší šíře vozovky než 6 metrů na obousměrné komunikaci) má zásadní význam právě skutečnost, zda se jednalo o zastavení či stání vozidla. Pokud by šlo pouze o zastavení vozidla, vedle něhož by zbýval jeden jízdní pruh pro oba směry jízdy o šíři alespoň tři metry, nebyl by dán přestupek řidiče ani provozovatele vozidla. Rovněž Nejvyšší správní soud v již výše zmiňovaném rozsudku ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 As 444/2019-15, dospěl k závěru, že z hlediska odpovědnosti provozovatele vozidla je třeba zkoumat, zda se jednalo o zastavení či stání vozidla. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl argumentaci směřující k tomu, že se v posuzované věci jednalo o stání a nikoli zastavení vozidla, k čemuž soud uvádí, že rozhodné skutečnosti měly být uvedeny v napadeném rozhodnutí, přičemž absenci řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze dohánět argumentací v rámci vyjádření k žalobě.

39. Dále žalobce již v odvolání namítal, že k ověření měřicího pásma nebyl předložen platný certifikát, a že z fotografie měřicího pásma je patrné, že jsou na něm vidět pouze propadlé kontrolní nálepky vylepené na pásmu, když četnost prohlídek je jeden rok. Soud konstatuje, že ohledně certifikace měřicího pásma je v napadeném rozhodnutí pouze stručná zmínka na straně 4, kde se uvádí, že „na snímku s názvem č. 6 je použité měřicí pásmo s certifikačními značkami a zde je opět jednoznačně patrné, že bylo použito certifikované měřidlo, kdy v úřední záznamu od Policie ČR je dále uvedeno, že součinnost poskytli pracovníci Katastrálního úřadu Ústí nad Labem, kdy tito byli ve spise jmenováni.“ Soud konstatuje, že citovanou pasáž nepovažuje za dostatečné vypořádání dané odvolací námitky. Bylo třeba, aby žalovaný vysvětlil, jakou platnost má certifikace na předmětném měřicím pásmu, zda a případně v jakých intervalech je třeba provádět ověření měřidla a z jakých důvodů považuje předmětné měřicí pásmo za způsobilé k provedení měření vzdálenosti. K nastíněným skutečnostem se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil.
40. Soud konstatuje, že z úředního záznamu ze dne 19. 4. 2023 je zřejmé, že měření prováděli policisté prap. J. H. a prap. V. B. z Obvodního oddělení Chlumec za součinnosti dvou pracovníků Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj (pan H. a pan K.). Ze sady fotografií pořízených dne 19. 4. 2023 je patrné, že pásmo na jednom konci držel policista ve stejnokroji a na druhém konci se zřejmě jednalo o pracovníka katastrálního úřadu (v oranžové reflexní vestě). Lze usuzovat, že druhý z policistů prováděl odečet naměřené hodnoty na pásmu a zároveň fotodokumentaci předmětného měření, a proto není zachycen na fotografiích. Dle názoru soudu není podstatné, aby bylo jmenovitě určeno, který policista a který pracovník katastrálního úřadu držel měřicí pásmo, neboť podstatná je skutečnost, že pořízené fotografie řádně dokumentují průběh měření. Soud tedy nepřisvědčil žalobní námitce, že nebylo zřejmé, kdo měření šíře vozovky prováděl.
41. Stejně tak soud nepřisvědčil žalobní námitce, že správní orgány postupovaly v přestupkovém řízení nezákonně, když neřešily otázku zavinění žalobce, neboť z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, jednoznačně plyne, že zavinění se v případě odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá, jelikož se jedná o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, který je za přestupek řidiče odpovědný bez ohledu na své vlastní zavinění.
42. Dále soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že správní orgány postupovaly v přestupkovém řízení nezákonně, když se nezabývaly materiálním znakem přestupku. V tomto směru žalobce namítal, že se jednalo o slepou ulici, průjezd komunikací nebyl omezen atd. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

K uvedené žalobní námitce soud uvádí, že Nejvyšší správní soud v již výše zmiňovaném rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, dospěl k závěru, že materiální stránka přestupku se zkoumá jen u řidiče nikoli u provozovatele vozidla.

43. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající zejména v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když žalovaný nereagoval na jednotlivé odvolací námitky žalobce, jak bylo podrobněji specifikováno výše. Dílčí pochybení pak soud shledal v tom, že součástí správního spisu není výpis z evidence, ze kterého by bylo zřejmé, že provozovatelem předmětného vozidla s daným VIN kódem je právě žalobce. Soud věc žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Soud neshledal důvod k tomu, aby bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí magistrátu, neboť zjištěné vady se týkají především rozhodnutí žalovaného, který tyto vady může sám odstranit v novém rozhodnutí o odvolání žalobce.
44. Za popsané situace považoval soud za nadbytečné provést žalobcem navržené důkazy – dva mapové výstupy z portálu Mapy.cz zobrazující obec Chabařovice část Roudníky.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) – převzetí a příprava zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) AT) a podání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) AT), z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT a z částky 1 428 Kč, která činí náhradu 21 % DPH z uvedených částek bez soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. září 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.